

Evropský zatýkací rozkaz

Překážkou, pro kterou nelze rozhodnout o předání na základě evropského zatýkacího rozkazu podle § 205 odst. 2 z. m. j. s., nemůže být skutečnost, že orgány vyžadujícího státu činné v trestním řízení dosud neučinily žádný pokus o kontakt s vyžádaným.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze sp.zn. 14 To 60/2020 ze dne 25.6.2020)

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2020, č. j. Nt 2015/2019-14,7 bylo výrokem pod bodem I. rozhodnuto, že podle § 205 odst. 1 zák. č. [104/2013](#) Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, se M. P. nepředává k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo k trestnímu stíhání pro skutek uvedený v evropském zatýkacím rozkazu vydaném Okresním soudem v Erlangenu dne 21. 8. 2019, sp. zn. 9 Gs 368/19, spočívající v tom, že jako člen uskupení, ke kterému patří přinejmenším odděleně trestně stíhaný N. D. D. a jehož členové s cílem generování zisků prodávají různým odběratelům omamné látky, zejména metamfetamin, M. P. spolu s odděleně stíhaným D. v blíže neurčené době mezi 10. až 31. 1. 2019 prodali a předali v XY odděleně stíhanému N. 600 gramů metamfetaminu v ceně 10 000 euro a dále v blíže neurčené době v noci z 25. na 26. dubna 2019 M. P. prodal a předal odděleně stíhanému T. D.B. N. v pokoji č. XY hotelu XY, na adrese XY, SRN, celkem 580 gramů metamfetaminu do komisního prodeje, přičemž 550 gramů z celkového množství se podařilo zajistit v bytě N. na adrese XY a zbytek množství pak u odděleně stíhaného H.; uvedené omamné látky přitom měly dobrou českou kvalitu a obsahovaly minimálně 60 % účinné látky metamfetaminové báze a M. P. si byl vědom, že nevlastní povolení k zacházení s omamnými látkami.

2. Výrokem shora uvedeného usnesení ad II. bylo pak rozhodnuto, že podle § 206 odst. 1 zák. č. [104/2013](#) Sb., a contrario, se M. P. nebere do předávací vazby.

3. Podle odůvodnění citovaného usnesení Městský soud v Praze rozhodoval o návrhu státní zástupkyně na předání vyžádaného M. P. k trestnímu stíhání do Spolkové republiky Německo na základě evropského zatýkacího rozkazu Okresního soudu v Erlangenu pro shora uvedený skutek, kvalifikovaný jako nedovolené obchodování s omamnými látkami v množství větším než malém podle § 1 odst. 1, věta 1., č. 1, ve spojení s přílohou II k zákonu Spolkové republiky Německo o omamných látkách, dále podle § 3 odst. 2. č. 1, § 29a odst. 1 č. 2 téhož zákona a podle § 25 odst. 2, § 53 německého trestního zákoníku, a to ve dvou případech. Za spáchání tohoto trestného činu hrozí trest odnětí svobody až na 15 let. Městský soud v Praze poukázal na odmítavé stanovisko vyžádaného k předání do vyžadujícího státu, odůvodněné jeho námitkou, že se uvedeného trestného činu nedopustil. Jeho obhájce k tomu dodal, že ve vztahu k osobě vyžádaného v souvislosti s jeho trestním stíháním ve Spolkové republice Německo nebyly učiněny žádné kroky, vyžádaný nebyl vyzooměn o žádném z úkonů trestního řízení a nebyl předvolán k žádnému výslechu. Přitom je připraven se úkonům trestního řízení v Německu podrobit. Městský soud v Praze si vyžádáním dodatečné informace od Státního zastupitelství v Norimberku-Fürthu ověřil, že tamní orgány dosud vyžádaného nepředvolaly k výslechu či k jiným úkonům a disponují adresou jeho trvalého bydliště.

4. Městský soud v Praze neshledal, že by byly splněny podmínky pro předání vyžádaného do

vyžadujícího státu a pro rozhodnutí o jeho vzetí do předávací vazby. Poukázal na obsah § 193 odst. 1 zák. č. [104/2013](#) Sb., s tím, že je třeba vycházet z účelu uvedeného zákona, v němž se kromě jiného uvádí, že zapracovává příslušné předpisy Evropské unie. Vzhledem k tomu, že orgány vyžadujícího státu činné v trestním řízení dosud neučinily žádný pokus o kontakt s vyžádaným a ve Spolkové republice Německo nebyl patrně ani vydán příkaz k jeho zadržení, má Městský soud v Praze za to, že nejsou splněny podmínky pro omezení osobní svobody vyžádaného na základě evropského zatýkacího rozkazu, když není zřejmé, že by se jakkoliv trestnímu stíhání ve Spolkové republice Německo vyhýbal. Z těchto důvodů návrh státní zástupkyně zamítl.

II. Stížnost

5. Proti shora uvedenému usnesení podala ihned po jeho vyhlášení státní zástupkyně stížnost, kterou následně písemně odůvodnila tak, že ustanoveními hlavy II. části páté zák. č. [104/2013](#) Sb. bylo do právního řádu implementováno rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. 6. 2002, o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy. Tímto rámcovým rozhodnutím byly členské státy zavázány k tomu, aby na základě uvedeného právního předpisu vytvořily legislativu, která by byla jednotně aplikovatelná tak, aby postup na jejím základě byl jednotný, rychlý, předvídatelný a transparentní. V řízení o předávání osob mezi členskými státy se mají zkoumat pouze důvody pro nepředání stanovené ať již jako obligatorní nebo fakultativní v tomto rámcovém rozhodnutí.

6. Pro postup rozhodování soudu o návrhu státního zástupce, zda se vyžádaná osoba předá do státu, který vydal evropský zatýkací rozkaz, jsou rozhodující taxativní důvody uvedené v § 205 odst. 2 zák. č. [104/2013](#) Sb., obsahující všechny překážky nepředání, uváděné v citovaném rámcovém rozhodnutí, ať již ve formě obligatorní nebo fakultativní. Pro úplnost státní zástupkyně dodává, že v dané věci nejsou splněny ani důvody nepředání podle § 5 odst. 1 citovaného zákona. Názor, že toto ustanovení nemůže rozšířit důvody nepředání osoby nad rámec jeho dikce, je potvrzován i Ústavním soudem (nálezn z 3. 5. 2006, sp. zn. Pl.ÚS 66/04). Tento zákon nepředpokládá, že druhá strana by přezkoumávala důvodnost vedení trestního stíhání ve státě, který evropský zatýkací rozkaz vydal. Pokud Městský soud v Praze své usnesení odůvodnil odkazem na nedostatky v trestním řízení ve Spolkové republice Německo, je podle státní zástupkyně takové usnesení a závěr v něm uvedený v rozporu se zákonem. Soudu po podání návrhu státního zástupce na rozhodnutí o předání zásadně nepřisluší zkoumat, zda trestní řízení bylo ve Spolkové republice Německo vedeno při respektování procesního práva tohoto státu, včetně toho, zda vyžádaný byl řádně předvoláván do svého bydliště v České republice. Institut evropského zatýkacího rozkazu vychází z principu vzájemné důvěry členských států, přičemž aplikace postupů za účelem vydání evropského zatýkacího rozkazu, včetně vydání vnitrostátního příkazu k omezení osobní svobody vyžádaného, jsou plně v kompetenci konkrétního státu, který evropský zatýkací rozkaz vystavil, a jeho právního řádu.

7. Státní zástupkyně v odůvodnění své stížnosti dále poukazuje na to, že v dané věci vnitrostátní příkaz k omezení osobní svobody byl vydán; v evropském zatýkacím rozkazu se odkazuje na příkaz k zadržení vydaný Okresním soudem v Erlangenu dne 25. 7. 2019, sp. zn. Gs 368/19. Pokud Městský soud v Praze požaduje, aby v řízení o předání bylo zkoumáno a potvrzeno, že vyžádaný se trestnímu stíhání vedenému ve Spolkové republice Německo vyhýbal, překračuje zákonné limity.

8. Pokud Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného usnesení uvádí, že důvod předávací vazby není dán, protože vyžádaný se nevyhýbá ani předávacímu řízení, ani trestnímu stíhání, které se vede ve Spolkové republice Německo, pak státní zástupkyně k tomu namítá, že předávací vazba je obligatorní, pokud soud rozhodne o předání; skutečnost, zda se řízení vyžádaný vyhýbá, zde nehraje žádnou roli.

9. S ohledem na shora uvedené státní zástupkyně v odůvodnění své stížnosti navrhla, aby Vrchní

soud v Praze napadené usnesení zrušil a znovu rozhodl tak, že vyžádaný se předává v souladu s jejím návrhem adresovaným Městskému soudu v Praze za současného přijetí ujištění Státního zastupitelství v Norimberku ohledně jeho návratu do České republiky k výkonu případně uloženého trestu odnětí svobody.

10. K odůvodnění své stížnosti dále státní zástupkyně přiložila kopii přípisu Státního zastupitelství v Norimberku-Fürthu z 20. 5. 2020, sp. zn. 402 AR 2782, jehož přílohu tvoří vyjádření T. T. T. D., která je samostatně stíhána ve věci související s trestním stíháním M. P. Podle státní zástupkyně je tímto vyjádřením podezření ze spáchání trestného činu posíleno.

III. Důvodnost stížnosti

11. Vrchní soud v Praze na podkladě podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal výroky napadeného usnesení i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a s ohledem na dále uvedené shledal stížnost důvodnou.

12. Jak již v odůvodnění své stížnosti uvádí státní zástupkyně, ke sjednocení praxe při vydávání mezinárodního zatýkacího rozkazu a jeho aplikaci přijala Evropská unie rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. 6. 2002, o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, které není přímo aplikovatelným právním předpisem, ale předpokládá implementaci do jednotlivých právních řádů členských států. Zmíněné rámcové rozhodnutí některé otázky upravuje detailně (např. překážky vyhovění evropskému zatýkacímu rozkazu, ať již jsou koncipovány jako obligatorní, nebo fakultativní), některé naopak upravuje jen velmi stručně a jejich případné doplnění ponechává na členských státech (např. důvody vydání evropského zatýkacího rozkazu) a některé neupravuje vůbec a ponechává je vnitrostátní právní úpravě každého z členských států (např. důvody vazby v předávacím řízení). Smysl a podmínky vydání evropského zatýkacího rozkazu vyjadřuje uvedené rámcové rozhodnutí poměrně lakonicky (srov. jeho čl. 1 odst. 1). Vydání evropského zatýkacího rozkazu není podmíněno předchozím marným pátráním po vyžádaném, bezvýsledném předvolávání k úkonům trestního řízení, nebo neznalostí jeho přesné adresy ve vykonávajícím státě. Z připojeného formuláře evropského zatýkacího rozkazu pak lze dovodit, že k jeho vydání by se mělo přistoupit na základě zatýkacího rozkazu nebo soudního rozhodnutí se stejným účinkem, nebo vykonatelného rozsudku [srov. rubriku b) formuláře evropského zatýkacího rozkazu, tvořícího přílohu zmíněného rámcového rozhodnutí]. K tomu je třeba uvést, že v dané věci byl zatýkací rozkaz zřejmě vydán; vyplývá to jednak ze samotného evropského zatýkacího rozkazu vydaného v této věci [srov. odkaz v rubrice b) č. 1. na zatýkací rozkaz z 25. 7. 2019], jednak z kopie zatýkacího rozkazu na č. 1. 97. I když Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 21. 11. 2019 provedl vydaným evropským zatýkacím rozkazem důkaz, přesto v odůvodnění napadeného usnesení vyjadřuje pochybnosti, zda vydání evropského zatýkacího rozkazu předcházel zatýkací rozkaz s vnitrostátní působností a ke zmíněnému provedenímu důkazu se blíže nevyjadřuje.

13. Městský soud v Praze, jak je shora uvedeno, dále poukazuje na obsah § 193 zákona č. [104/2013](#) Sb., upravujícího postup soudu a státního zástupce při vydání evropského zatýkacího rozkazu, kterým se soud v České republice domáhá předání vyžádané osoby z jiného členského státu Evropské unie a dovozuje, že když zmíněný zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie, měly by takto postupovat i příslušné orgány Spolkové republiky Německo, činné v trestním řízení. Jak již bylo shora uvedeno, úkony, které mají vydání evropského zatýkacího rozkazu předcházet [s výjimkou uvedenou v rubrice b) jeho formuláře] ponechává rámcové rozhodnutí bez povšimnutí a je plně na jednotlivých členských státech, jaký proces má vydání evropského zatýkacího rozkazu předcházet. Pokud se tedy německé straně vyčítá, že vydání evropského zatýkacího rozkazu na vyžádaného nepředcházel jeho předvolání k úkonům trestního řízení ve vyžadujícím státě, pak není zřejmé, o co se zmíněná výtka opírá. Konečně, ani česká právní úprava obsažená v § 193 a dalších ustanoveních zák. č. [104/2013](#) Sb. bezpodmínečně nevyžaduje předchozí marné úkony doručování

nebo právní pomoci ve vykonávajícím státě (srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu z 26. 4. 2018, sp. zn. Tpjn 301/2017, publikované pod č. [2/2018](#) Sb. rozh. st.).

14. S ohledem na shora uvedené je třeba závěr Městského soudu v Praze, že nelze rozhodnout o předání na základě zmíněného evropského zatýkacího rozkazu proto, že mu nepředcházely úkony, jejichž provedení tento soud považuje za obligatorní, označit jako nesprávný a konečně učiněný na základě nedostatečně hodnoceného skutkového stavu a v důsledku toho dospívajícího k vadnému právnímu hodnocení. Z těchto důvodů je třeba stížnost státní zástupkyně považovat za důvodnou a Vrchní soud v Praze jí vyhověl a napadené usnesení v celém rozsahu podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil a Městskému soudu v Praze uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

15. Není zřejmé, v čem je Městským soudem v Praze shledávána právní překážka rozhodnutí o předání, spočívající v tom, že vyžádaný nebyl nejprve kontaktován a nebyl ani učiněn pokus o jeho výslech cestou dožádání a o jaké porušení německého práva dožadující stranou se tento závěr opírá za situace, kdy to nevyžaduje zmíněné rámcové rozhodnutí, jež měly členské státy Evropské unie implementovat. K otázce případného přezkumu správnosti postupu státního zástupce nebo soudu v dané věci podle vnitrostátních předpisů vyžadujícího státu se poukazuje na odstavec 10 preambule citovaného rámcového rozhodnutí, podle kterého mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy a jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii některým ze členských států, pokud takové porušování zjistila Rada Evropské unie postupem podle čl. 7 odst. 1 uvedené smlouvy.

16. Vedle toho, pokud má soud za to, že údaj o vydaném zatýkacím rozkazu v evropském zatýkacím rozkazu je nesprávný, a nelze se opírat ani o fotokopii tohoto dokladu založeného ve spise, nic mu nebrání v tom, aby si opis vyžádal u příslušného soudu ve vyžadujícím státě.

17. Pokud tedy má Městský soud v Praze za to, že existuje některá z překážek předání, je třeba, aby ji odkazem na příslušné ustanovení zák. č. [104/2013](#) Sb. označil a zdůvodnil, o jaké skutečnosti se zjištěná překážka opírá. § 205 odst. 1 zák. č. [104/2013](#) Sb. je procesním ustanovením, které žádné překážky předání neupravuje, ale pouze stanoví, že důvody nepředání je třeba posuzovat podle odstavce 2 a 5 tohoto ustanovení. Pokud tedy Městský soud v Praze shledal překážku předání pouze v § 205 odst. 1 zák. č. [104/2013](#) Sb., pak je jeho závěr nepřezkoumatelný.

18. Není samozřejmě vyloučeno, aby v dalším řízení si Městský soud v Praze k ověření skutečností, které podle něj představují překážku předání, vyžádal od příslušného soudu či jiného orgánu vyžadujícího státu dodatkové informace. Ty ale musí podrobit přezkumu, zda představují konkrétní překážku, která by bránila předání vyžádaného, a náležitě ji případně zdůvodnit a podřadit pod tomu odpovídající ustanovení zákona.

19. Výrokem ad II. napadeného usnesení se Vrchní soud v Praze blíže nezabýval, neboť tento výrok osamoceně nemůže obstát a je vždy navázán na výrok, jímž se rozhoduje o předání.

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)

- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)